

§ 1, at det ogsaa er ubeløst, at Nogen skal kunne forekaste den Dømte hans Handling, skal jeg slutte med at anbefale dette Lovforslag.

N. Jensen: Jeg havde forlangt Ordet, før de to ærede sidste Talere havde udtalt sig, og skjøndt de have berørt de Punkter, hvorpaa jeg vilde henlede Opmærksomheden, skal jeg dog tillade mig ganske kort at berøre navnlig det ene af disse, fordi det i mine Dine har endnu langt større Vigtighed, end den ærede sidste Taler, som gik ind derpaa, tillagde det. Det første Punkt, jeg vilde have berørt, og som blev omtalt af den ærede første Taler, var det ogsaa for mig tvivlsomme Spørgsmaal, om det kan forekastes den, der har faaet Agtelsesopreisning, at han har været idømt visse Straffe. Det forekommer mig at være vigtigt ved denne Leilighed at faae dette Punkt ganske klaret. — Det andet Punkt, som har endnu langt større Vigtighed, er Slutningen af § 2. Saa megen Priis jeg end sætter paa denne Lov, forsaavidt den gaaer ud paa at give Mænd som dem, hvorom her er Tale, Agtelsesopreisning paa visse Betingelser, saa bestemt maa jeg være imod den, hvis det sidste Punktum af § 2 bliver staaende, thi i mine Dine indeholder det en Sætning, der aldeles fornægter eller i ethvert Tilfælde væsentlig indskrænker den Grundtanke, der iøvrigt gaaer gennem Loven. Det er nemlig ved den gjort til en udtrykkelig Betingelse, at den, der har begaaet en Feil, men forøvrigt har gjort sig værdig til Agtelsesopreisning, dog ikke kan faae denne, naar han er saa uformuende, at han ikke kan betale den Stadeserstatning eller de Omkostninger, han har paadraget sig ved sin Forseelse. Den ærede sidste Taler udhævede med stor Styrke, hvor bethdelig en saadan Stadeserstatning kan være, men han lagde altfor liden Vægt paa, at ogsaa Sagens Omkostninger for mange af de Folk, om hvem her kan blive Tale, kunne faae stor Betydning, og i Henseende til det Spørgsmaal, her skal afgjøres, nemlig om Vedkommende ved sin senere Wandel har opført sig saaledes, at Samsundet kan give ham Tilgivelse for hans tidligere begaaede Feil, er det dog aldeles uden Betydning, om Vedkommendes Formuesomstændigheder ere saaledes, at de tillade ham at

udrede nogen Sum for at faae denne Opreisning, eller saaledes, at han er ude af Stand til at give en saadan. Det vilde, synes mig, være sørgeligt, om vi i vor Tid, i Rigsdagen, vilde vedtage en Lov, som gjorde det umuligt for Regjeringen at give den uformuende Mand, der iøvrigt har opført sig paa en hæderlig og god Maade, Agtelsesopreisning, fordi han ikke kunde betale en vis Sum Penge, og det kan umuligt være Lovens Hensigt at gjøre denne Opreisning til et Privilegium for Folk, som ere velhavende nok til at udrede den Sum, hvorom der er Spørgsmaal, hvilken i enkelte Tilfælde kan være meget bethdelig. Det Tilfælde, hvorpaa jeg navnlig vil henlede Opmærksomheden, er med Rette allerede udhævet af den ærede sidste Taler, men jeg vil vende tilbage dertil, fordi jeg anseer det for meget vigtigt. Jeg tænker her paa de Børn, som ved ulykkelige Forhold ved Fødselen ere kastede over i vort kristelige Samsunds Arme, som derefter ere henviste til offentlig Forsorg, som ved forsømt Opdragelse i deres Barndoms Tid ere blevene aldeles forvædte, og som derfor mangle den Udvikling i menneskelig Retning, vi jo maae ønske, at alle Børn i vort Samsund maae faae. Vi have mange Exempler paa, at et saadant Barn kommer i en Tjeneste, hvori han med eller uden Grund befinder sig meget ulykkelig, og han begaaer da ofte en Brandstiftelse for at blive fri for denne Tjeneste, altsaa af det meest beyndelrige og barnagtige Indfald, man kan tænke sig. Et Menneske, der begynder sit Liv under saadanne Forhold, har, som vi Alle vide, yderst vanskeligt ved i vort Samsund at opnaae en saadan Stilling, at han er istand til at lægge nogen som helst Sum tilside, men naar Forholdene forvædte føie sig saa lykkeligt for ham, at han kommer under Omgivelser, hvor det lidt efter lidt bliver ham muligt at vaagne til menneskeligt Liv, og hvor han altsaa i personlig Henseende lidt efter lidt kan erhverve sig de Betingelser, som Loven iøvrigt foreskriver for at opnaae Agtelsesopreisning, vilde det dog være sørgeligt, om der, fordi han var ude af Stand til at betale den Sum, Loven her udtrykkelig fordrer, skulde nægtes ham Agtelsesopreisning; det vilde være saameget mere sørgeligt, som det i mange Til-